

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis, Commentariorum Libri LVIII

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Animus divinis intentus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

A fuerint, una Ciconia edicto Prætorio epulis inferri meruit, de quo Flaccus in Galonii gulam, qui accipenserem tantum approbat, ita scripsit:

— *Quid tum Rbombos minus aquora alebant,
Tutus emt Rbombus, tutog, Ciconia nido,
Donec vos autor docuit prætorius.*

In Serm.
lib. 2.
Sat. 7.

Nam Ruffus quidam vir prætorius, ut apud Porphyriorem legimus, quidam Acellium dicunt, instituit, ut Ciconiarum pulli manderentur: isque mox repulsam in Prætura passus, huiusmodi scæzonte procissus est:

*Ciconiarum Ruffus iste conditor. Suffragiorum puncta non tulit septem:
Hic & duobus elegantior Plancius, Ciconiarum populus ultus est mortem.*

Cornelius Nepos, qui principatu Augusti obiit, cum scriberet de faginandis alitibus, Turdosque paulo ante ceptos faginari monuisset, addidit: *Ciconias magis placere quam Grues*, quamvis longæ fæcus humanum mox palatum indicavit: nam Grues inter primas, Jovii etiam nostri iudicio, commendantur.

IRRISIO. CAP. XII.

PRÆTEREUNDUS non est Persianus locus, per quam Ciconiam illusionis & suggillationis signum haberi discimus, ubi dicit:

O lane, à tergo quam nulla Ciconia pinfit.

Ad id scilicet respiciens, quod petulciores homines cum quempiam ludibriis incessere aggrediuntur, soleant digitis in unum adstrictis exporrectisq; quasi Ciconiani rostri speciem reddentes, identidem pinfando abeuntes eludere: qui mos in Principum aulis frequentissimus.

DEUS. CAP. XIII.

ADDEMUS & illud, posse etiam hieroglyphico Dei Ciconiam ea ratione figurari, quod his alitibus non inesse linguam observatum, ideoque earum vocem murmurati potius esse similem, quam clangori. Nam & Crocodilum ea de causa Dei simulachrum Ægyptii statuebant, de quo suo dictum Commentario: *elinguis enim omnino est Crocodilus, idq; tam significat Deum tacito omnia silentio perficere, quam non debere nos super eo loqui, quem nulla queat humani vis ingenii fatis admirari.*

ANIMUS DIVINIS INTENTUS. CAP. XIV.

NEQUE vero minori observatione dignum illud, quod purum animum, supra terrenas fæces elatum, & divinarum tantum rerum meditationi deditum, per Ciconiam hieroglyphicè significant sacre etiam nostrorum literæ. Fastigia enim apicesque rerum semper querit Ciconia, quippe Hebraicam sequantur lectionem apud Psalmographum, quod vulgo legitur: *Herodii domus Psalmo 102. dux eorum, si reddunt, Ciconia domicilium abies præbent*: vel, *Ciconia nidum suum ponit in abiete*, arbore scilicet supra reliquas verticem attollente. Quod quidem ex Hebræorum disciplinis memini, te Pater amplissimè, pro concionibus declamitare: nidos scilicet ejus alitis in excelsissimis abietibus positos ostendentem, multa super ea ex undecimo Levitici capite octavo apud Hieremiam, quinto apud Zachariam, & tertio supra centesimum Psalmum memorantem: præcipuè verò trigesimo nono Jobis locum declarantem, qui, non intellectus, longè alienum habeat sensum, quam plerique interpretes opinati sunt. Quædam enim ibi enumerantur animantes, præcipuè autem aves, in quibus multa, in primis manifesta atq; clarissima apparet providentia, inter quas Kasida ista tua est, quam nostram esse Ciconiam (id enim rectè memini) contendebas, de qua dictum à Jobe: *Num illa relinquit humi ova sua, quæ ut pulvis excalfaciat, pes opprimat, feru calceat?* Quæ locum interpret tuus enarras, ait nequaquam ita esse, sed Kasidam avem ut clementissimam, ita & prudentissimam, eminentissimis in speculis arboribusq; montiumve aut ædificiorum apicibus nidificare, humo humilibusve locis minime credere animalium accessum, omnesq; fortunæ casus inaccessæ altitudinis altissimo cõsilio cavere: quamvis Latinus interpres, ova eam humi relinquere tradiderit. Velle vero Theologos, quos enumerabas, multa inesse Ciconiæ divina lumina, omnium supremum, quo maxime dando clemens appareat

reat

reat Deus. Nasci præterea pleraque, imo innumerabiles animas tantæ lucis fastigio ineptas, raras admodum aptas: propterea quod corpore mortali obtectæ sunt, cujus si quando obliviscantur, gradum illum eminentissimum, ut astrum proprium, semper ante oculos habituræ sunt, ita ut nondum illum antiquum agnoscant, quæque inferiora illo sunt, contemnant, & aspernentur.

VOLUPTATUM ET MALORUM AFFECTUUM DISSIPATIO,
CAP. XV.

Ciconia
bellum cum
Serpenti-
bus, quid.

Habet & hoc Ciconia commune cum superis, quod, ut dicebamus, bellum illi assidue cum Serpenti- bus est: quod quidem animantium genus ita prorsus terrestre est, ut humi repat, humi semper vel adhærescat, vel in abditissimas se terræ latebras occultet. Ita animus qui mortali- um delicias aversetur, terrenosque affectus humi prope- modum obvolutos longe summoveat, & penitus amoliat- ur, per hieroglyphicum hujus alitis, quæ Serpentem di- laceret, apte significabitur. Serpentem vero inter alia si- gnificata petulciorum voluptatum, molliumque illece- brarum symbolum esse, plerisque locis toto hoc opere de- claratum est, suo vero Commentario plenissime.

ANIMUS AD HUMILIA DEJECTUS.
CAP. XVI.

AD hunc itaque modum Ciconiæ nidulantur: sed si super ea unquam mentio fit, quod humi ova deponat, alterius significati gratia confictum, quasi rem ab ingenio suo alienissimam aggredie- tur: eritque Ciconiæ humi ova deponentis hieroglyphicum, animus ad humilia dejectus. Aliqua est omnino anima talis, atque utinam non innumerabiles hujusmodi reperirentur, quæ, licet totæ in res divinas vergant, totæ assurgant, totæ humanas res contemnant, totæ divinis aspirent, quadam tamen vulgari animarum labe contagioneque fit, ut cum aliis mortalibus verentur eorumque curas inanissimas in necessariis parandis, in periculis vitandis, in familia, domo, agris, honoribus, aliisque id genus sexcentis procurandis, imitentur. Atque ita avis cæli gratia nata, dum ad huma- na serpit, humi ova collocare dicta sit, & a sanctissimis naturæ suæ institutis aberrare. Memini ve- ro & illud disputasse te, Latinorum aliquot per Kasidam, Cassitam, interpretatos, fabuloseque Ge- lium fabulam commentum de nidificatione in agris & in segetibus, sed eum apologum, non histo- riam scripsisse: dicebasque Latinos nostros, una cum Græcis, quippe qui sint ad divinos sonos sibi barbari, cum sacris literis careant, aspirationem gravem in C literam mutare solitos, & pro filio No- Ham, scriptitare Cham: pro Ahab, Achab: pro Ohozia, Ochozia. Et Blondum, in asportando Di- Marei corpore suum tergis operto, exclamatum scribere, *Cancir, Cancir*, ab iis qui Alexandria cu- stodes erant, cum Hazir Arabum lingua enunciasent, quæ vox suam sonat: esse vero Arabum in- quam Hebræorum linguæ non abimilem, & hos, & illos æquè suillam abominari, manifestum est. Qui quidem error à quodam nostri temporis novo interprete, omnibus divinarum institutionum & historiæ tam veteris quam novæ libris, supra quam dici possit, auctus est. Sed hæc alii viderunt. Nos quæ ad alitis significata spectare videbantur, quæque ad rem ipsam attinerent, ita ut videri qua potuimus cura, collegimus:

A. Gellius
lib. 2. c. 29.

Affinitas
linguæ Ara-
bica & He-
brææ.

*Ne tua dicta vagis nequicquam credita ventis,
Effluxisse meo fortè putes anime.*

Hæc demum est illa Ciconia quam per literas apponi tibi jusseras, Pater sapientissime: insipida illa quidem futura, nisi aromatibus ex Arabia illa tua petitis, largeque superfusus, commendationem & liquam acquireret. Sed jam reliqua hujus generis aggrediamur.